

Sygn. akt III USK 414/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania A. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 14
września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 10 września 2020 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczonego A. P. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 26 marca 2019 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 30 maja 2017 r., którą organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczony A. P. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 września 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 382 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1

k.p.c., art. 385 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 327¹ § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia. Podkreślił przy tym, że biegły sądowy w opinii uzupełniającej z dnia 26 czerwca 2020 r. stwierdził, iż skarżący był osobą niezdolną do pracy całkowicie w okresie od dnia 24 listopada 2013 r. do dnia 30 grudnia 2014 r., wobec czego przed upływem 18 miesięcy od chwili ustania okresu ubezpieczenia. Obecnie zaś, zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 maja 2017 r., skarżący został uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy do dnia 30 kwietnia 2020 r. i jako datę powstania niezdolności do pracy ustalono dzień 18 czerwca 2015 r.

W tej sytuacji, zdaniem skarżącego, Sąd drugiej instancji, wydając zaskarżone orzeczenie, naruszył art. 382 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., bowiem pominął przy orzekaniu stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy i materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu w drugiej instancji, a w szczególności opinię biegłego sądowego z zakresu chirurgii ręki z dnia 26 czerwca 2020 r., która jednoznacznie wskazywała, iż skarżący w okresie przed upływem 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia stał się osobą całkowicie niezdolną do pracy, wobec czego spełnia przesłanki uzyskania prawa do renty przewidziane w art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ponadto doszło do naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., ponieważ uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji uniemożliwia dokonanie kontroli kasacyjnej. Zawiera ono stwierdzenia nieodpowiadające materiałowi dowodowemu w sprawie, gdyż Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarżący nie zdołał skutecznie podważyć konkluzji biegłego oraz że opinia nie daje podstaw do przyjęcia, iż niezdolność do pracy powstała przed dniem 30 grudnia 2014 r., co jest sprzeczne z opinią uzupełniającą biegłego z dnia 26 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania

kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Wbrew wyrażonemu w tym wniosku twierdzeniu, Sąd drugiej instancji nie pominął bowiem w swoich rozważaniach wniosków wynikających z uzupełniającej opinii biegłego lekarza specjalisty za zakresu chirurgii ręki z dnia 26 czerwca 2020 r. Przeciwnie, uwzględnił i zaaprobował owe wnioski, podkreślając jednak, że o ile wspomniana opinia potwierdzała całkowitą niezdolność skarżącego do pracy, o tyle wskazywała na przejściowy czas trwania tej niezdolności do pracy (jedynie w okresie od dnia 24 listopada 2013 r. do dnia 30 grudnia 2014 r.). Tymczasem obecnie stwierdzana u skarżącego niezdolność do pracy (abstrahując od tego, że jest następstwem innego schorzenia – niedowładu połowicznego lewostronnego) powstała dopiero od dnia 18 czerwca 2015 r. Niezdolność do pracy nie miała zatem nieprzerwanego charakteru, w związku z czym ta będąca następstwem urazu ręki nie mogła być uwzględniana w ramach oceny spełnienia przez skarżącego warunku prawa do renty wymienionego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalno-rentowej.

W opisanych warunkach nie jest zatem możliwe uznanie, że zaskarżony wyrok narusza, a już w szczególności, że narusza w sposób kwalifikowany powołane we wniosku skarżącego przepisy postępowania.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał potrzeby poddania jego skargi kasacyjnej

merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.